

ства. Най после и за руситѣ, които напредвали, идѣли. Глъчката се разнасяше, лѣеше се на вълни. Разговора бързо се превърна отъ общъ на частиченъ: на различни теми отдѣлни двойки или тройки се запrikaзваха. И тогàва въ таква събрания женитѣ не можеха да водятъ общъ разговоръ: — не знаеха и не признаваха парламентаренъ редъ. — Насто, мари Насто! — обади се съ гърлестъ силенъ гласъ Стойневица, срѣдна възраст жена, позната по своитѣ безкрайни шегии: — де намѣри това дете? То не прилича ни на тебе, ни на баща си?

Дали тя знаеше нѣщо за Дончо, или тъй ѝ хрумна и каза?

Стрина лукаво се усмихна и отвърна:

— Не е голѣма беда, ако прилича на другиио . . . въ рода . . .

Баба се свжси, нѣщо я жегна, дигна очи и стрелна враждебно Дончо, който недалече още стържеше щавени кожи и подслушваше женския разговоръ. На баба се понижи настроението. Мама схвана това, разбра горчивата ѝ тжга и се помжчи да отклони разговора. Голѣмъ дипломатъ бѣше мама — умѣеше да се владѣе.

— Научихте ли се, — запита мама женитѣ, — че Гюргя избѣгала отъ Исмаилъ бей въ манастиря и отъ тамъ следитѣ ѝ се изгубили? Моя Коле донесе снощи тая новина. Вчера работилъ въ турската махала. Чулъ, като си шепнѣли турцитѣ.

Всички жени зяпнаха въ почуда, облещиха очи.

Гюргя бѣше най-хубавата мома въ Брѣстово. Тя и Миленко бояджията се любѣха и се гѣкмѣха за сватба. Но три дни преди сватбата Исмаилъ бей я грабна отъ чешмата предъ очитѣ на нейнитѣ другарки и я отвлѣче. Направи я своя кадѣна. Това бѣше преди година. Оттогава изчезна и нейния Миленко. Разчу се, че станалъ комита. Общо убеждение бѣше, че Гюргиното бѣгство бѣше Миленкова работа, което се потвърди отпосле.